

отъ боязнь да не бы шумѣть отъ стѣпкытѣ ѣ илѣ звукѣтъ на гласа ѣ направѣтъ да исчезне съньтъ или онуй видѣнѣ, което я въسخищаваше и което тя желаяше да са продължи помного.

Тя съднѣ на една мраморна лавица, и, умысле-на, слѣдоваше да мълчи. Гезидѣ са исправи отпреди ѣ, и като колѣннич почтително рече:

«Ще благоволи ли В. Величество да стори на вѣрныя си слуга една послѣдня милость, найголъма отъ сичкытѣ?»

— Думай Гезидѣ.

— Колкото за мене, нема никога да забравѣмъ този день, найсладостныя, найславныя въ живота ми; но благополучіето ми было бы съвършенно пълно, ако смѣяхъ да са надѣмъ че В. Величество не щѣхте го забрави.

— Обѣщавамъ ти са, Гезиде.

— Да ми го докаже прочее, В. Величество, и не-ка са не оскърби отъ дерзостиа ми.»

И като рече тѣзи думы, той зе една отъ кри-сталнытѣ вазы и я изсына на полата на царицата. Елмазытѣ и другытѣ драгоцѣнны камъни блѣснѣхъ на дрехата на царицата.

Маргарита пощѣ да земе соріозенъ видѣ; но ви-дѣ въ очитѣ на Гезида толкози почитаніе и таквази преданность, и че страхѣтъ му да не бы я обыдѣлъ докарахъ въ сърцето му толкози истинна и дълбока скърбъ, щото нито царското ѣ величіе допрощаваше, нито тя осѣти доста сила да го отчае.

Помежду сичкытѣ тѣзи камъни, които блѣсняхъ предъ очитѣ ѣ, тя избра единъ, който ѣ са видѣ по-малко скжпоцѣненъ: той бѣше Перюзе, на който и-маше издѣлбавы арабскы буквы; и като го зе тя рече:

«Виждашь че прощавамъ.»

Гезидѣ въсхитенъ отъ радость, истѣрей мантиля-та на царицата и хвърли на земята сичкытѣ другы.

«Но не быва да земе нѣщо царицата отъ Мавра Гезида, безъ да му даде и тя нѣщо Що ис-кашь отъ мене?»

Гезидѣ мълчѣше.